

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Hračky dnes a v minulosti

(text zaslaný do literární soutěže Komenský a my)

Barbora Žurková, 8. B

Všichni si odjakživa hrajeme, ale každá generace s něčím jiným. Například naše babičky měly panenky s porcelánovou hlavou anebo naši dědečkové dřevěná autíčka.

Každopádně existují i dost bizarní a strašidelné hračky. Mě osobně dost zarazil plyšový medvěd, který měl na své pacce přirostlou opici. Nevím, jestli jeho autoři netrpěli nějakou duševní poruchou, protože jak opice, tak i medvěd rozhodně roztomile nevypadali, a než abych je koupila dítěti, tak bych je radši propůjčila na natáčení hororového filmu.

Ale jednu výhodu to přeci má. Tenhle výtvar je hračka poněkud ekonomická, namísto toho, abyste si koupili dvě zvířátka jako normální lidé, tak si zakoupíte tenhle paskvil, nenapadá mě lepší pojmenování než dva v jednom. Sice se z vašeho dítěte stane nejspíše sériový vrah, ale ušetříte a to je hlavní.

Taky jsem přemýšlela nad tím, jak by asi vypadaly hračky z minulosti v současnosti.

Třeba taková obruč a klacek. Kdysi děti nadšeně soutěžily, kdo s obručí dojede nejdál. To by teď už moc nefungovalo. Jelikož travnatých ploch ubývá, a když už nějakou najdeme, tak je to spíše veřejná toaleta pro psy. A na cestách by taky

neuspěly, jelikož i přes špatný stav našich pozemních komunikací počet aut stále přibývá, tudíž si můžeme odvodit, že by tahle aktivita u rodičů nezvítězila.

Když už jsme v té současnosti, tak jsme se od dřevěných hraček přes plastové dostali až k těm digitálním. Teď tu máme otázku, jestli je to dobře, nebo špatně. Má generace tvrdí, že je to úžasný vynález, kdežto generace našich rodičů a prarodičů si myslí pravý opak.

Negativní na tom je fakt, že děti místo toho, aby chodily ven, tak radši zůstávají doma. Na druhou stranu lidé, kteří řeší problémy radši násilím než diplomaticky, tak už mezi sebou nemusí válčit - všechno to zvládnou digitálně.

Také by mě zajímalo, s čím si budou hrát děti třeba za sto let. Na tohle si bez stroje času asi odpovědět nedokážeme, ale myslím si, že se také někdy pozastaví nad tím, s jakými absurdními hračkami jsme si to hráli my.

Tímhle chci říct, že doba se řítí nemilosrdně kupředu a tudíž se mění i hračky. Možná naše milované Barbie či plastoví vojáčky upadnou do zapomnění, to se ukáže až v průběhu času.

Až já budu velký

Daniel Takáč, 6. B

Toto téma je dosti běžné, neboť o něm hovoří téměř každý. U tohoto tématu se mluví především o tom, co by chtěl daný člověk dělat a čeho by chtěl dosáhnout. Každý si to může určit sám.

Já osobně bych chtěl vystudovat právnickou fakultu a chtěl bych být právníkem, neboť jsem ochoten pomáhat lidem při soudním sporu. Důvod, proč chci být právník, je takový, že umím argumentovat.

Ale nebylo to tak vždy. Moje sny o budoucím povolání se u mě měnily s chápáním dnešního světa. Věřím, že to tak je téměř u každého, protože si nejsem zcela jist, že by někdo měl stále stejnou představu o svém budoucím povolání. Zkrátka si toto určuje každé dítě po celém světě, ale jedno je jisté: To, čím budete, je zcela na vás.

Křída

Lucie Pacíková, 6. C

Někteří říkají, že je k ničemu. Ale pozor! Poslouchejte. Je zvláštní, že se z velké křídý stává malá křída. A co je ještě zvláštnější, že děti zajímají pouze malé křídý! Je to zvláštní. Jako by věděly, že brzy zmizí.

Ale teď otázka: Proč o ni tak pečují? Asi proto, že je jim líto, že je opustí. Nebo je to jejich jediná, a tak si jí váží. Nebo se jmenují stejně, třeba Igor Křída. Nebo jsou ty děti dotčené, jak jsou malé, a myslí si, že je ta křída taky dotčená. Všechno tohle je možné. A taky je možné, že jim záleží i na barvě. Třeba kluci chtějí modré nebo zelené a holky červené nebo nějak tak. Anebo jim vůbec nezáleží na tom, jak je křída velká?

No, asi to necháme na vědcích. Ale já osobně mám nejradši tu školní. A ty?

Trpaslík a sedm Popelek (pohádka naruby)

Michaela Brázdová 7. B

Nebylo, bylo, za devatero propastmi a devatero savanami, vyrůstal jeden převeliký dům, ve kterém bydlela hodná maminka s jejími sedmi dcerami Popelkami. V tomto domě také žil jeden princ jménem Krasoň. A ten byl otcem dcer.

Jednou, když šly Popelky napustit vodu do studny, aby si vyčistily zuby, přepadl je obří trpaslík. Ten je hodil do zatím ještě suché studny, aby je mohl zase vytáhnout ven a unést. Vytáhl si z kapsy velký pytel a všechny Popelky tam naházel. Šel, šel, šel, až došel k sobě na pokoj. Nebylo sice jednoduché protáhnout sedm dívek v pytli přes celý učitelský sbor a ostatní žáky k sobě do pokoje, ale zvládl to.

Mezitím v pytli hloupoučká Popelka číslo 4 povídá: „Popelky? Nepřipadá vám, že se venku nějak rychle setmělo? Ještě před chvílí svítilo slunce jako v létě. A najednou? Tma jako v pytli!“

Všechny ostatní Popelky se s ní začaly dohadovat a vysvětlovat jí, o co tam šlo. Po pětadvacetiminutové diskuzi to Popelka 4 konečně pochopila.

Než popelky dořešily, že se nesetmělo, ale někdo je hodil do pytle, trpaslík - říkejme mu Eda - přemýšlel co dál. Neměl totiž žádný důvod, proč je vlastně unesl, jen mu přišlo zajímavé, že by měl doma sedm Popelek z jednoho rodu najednou. Je docela jasné, že mít na intru sedm mladých dívek, a nevědět, co s nimi dělat, je docela na nic.

Druhý den musel jít Eda nakoupit. Pochopitelně je nemohl nechat umřít hlady a pro sedm lidí jedna taška plná jídla zkrátka nestačí. Až nakoupil, vlekl všech pět tašek opět přes celý učitelský sbor.

Tentokrát už se nad tím pár učitelů pozastavilo a zavolali si ho k sobě. Vyptávali se, na co tolik jídla, když na pokoji bydlí sám, jestli čeká návštěvu, nebo už dělá zásoby sladkostí na Vánoce a podobně. Eda to nakonec uhrál na ty Vánoce a učitelé ho nechali jít.

Vánoce byly blíž a blíž a skřítek Eda se Popelky rozhodl pustit ven z pytle. Protože nechtěl být na Vánoční svátky sám jako každý rok, nutil je, aby zůstaly s ním.

Popelky přemýšlely dnem i nocí, den, co den, zda mají opravdu zůstat, nebo odejít domů za rodinou. Uvědomily si, že je doma asi nic převratného s maminkou nečeká a že je Eda vcelku fajn chlapík. A tak zůstaly.

Popelky a Eda spolu strávili pěkné svátky plné legrace a štěstí.

Na přelomu roku se do toho nedávno ještě neznámého trpaslíka pár Popelek zamilovalo. Hádaly se o něj spolu sestry, nesestry. A kdo vyhrál? Boj nakonec s největším počtem hanlivých slov a narážek vyhrála Popelka číslo 4, také kvůli své inteligenci, která se dost podobala té Edově. Ostatní Popelky se od Edy odstěhovaly a šly hledat nějakého svého obřího trpaslíka.

Popelka 4 a trpaslík Eda zpečetili svou lásku sňatkem manželským dne 1. 1. 2020. A pokud nezemřeli, dělají spolu opraváky na intru dodnes.